

FRIENDS,

Drogie Przyjaciółki, Drodzy Przyjaciele,

sztuka nie powstaje w próżni — rozwija się w konkretnych warunkach, wobec napięć, które ją kształtują i którym czasem się sprzeciwia. To właśnie w tej relacji z rzeczywistością ujawnia swoją siłę: nie jako ilustracja, lecz jako forma myślenia i działania. Fundacja Katarzyny Kozyry działa jako przestrzeń, która wspiera obecność i sprawczość artystek oraz umożliwia wybrzmienie ich praktyk bez potrzeby ich ujednolicania. Interesują nas różnice — nie jako problem do rozwiązania, lecz jako wartość, która pozwala sztuce zachować swoją złożoność. To proces rozwijający się dzięki relacjom: z osobami twórczymi, współpracującymi i wspierającymi.

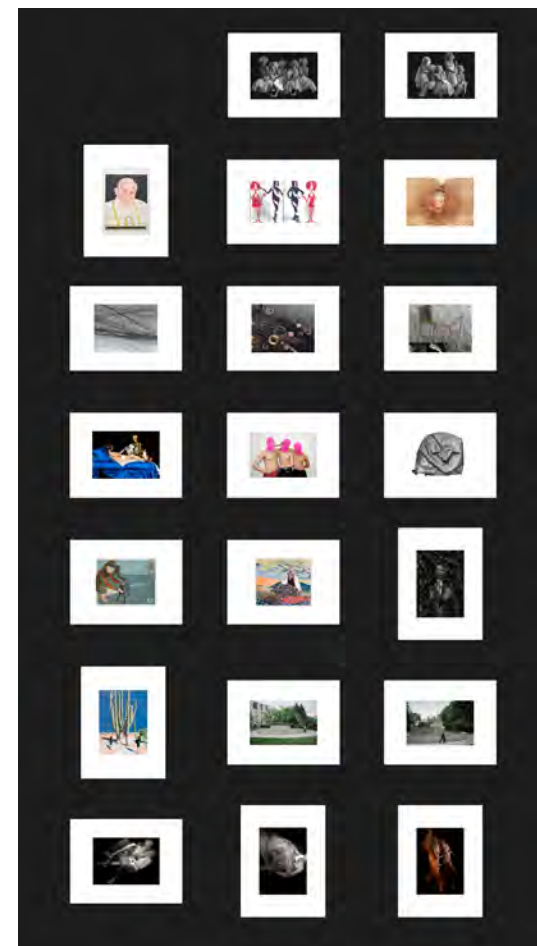
FRIENDS 2025/2026 to spotkanie różnych postaw i języków. Nie jest próbą syntezy ani podsumowania, lecz świadomym zestawieniem indywidualnych praktyk, które rozwijają się w odmiennych kierunkach i tempach. W kolekcji obecne są osoby z wielu pokoleń, pracujące w różnych mediach, których prace zachowują swoją autonomię i wyrazistość.

W tegorocznej kolekcji znalazły się prace: Alicji Żebrowskiej, Cezarego Bodzianowskiego, Rafała Bujnowskiego, Maurycego Gomulickiego, Katarzyny Górnej, Ewy Kuryluk, Małgorzaty Mirgi-Tas, Karola Radziszewskiego, Filipki Rutkowskiej, Wilhelma Sasnała, Konrada Smoleńskiego, Izy Tarasewicz, Izabelli Gustowskiej, Wiktora Gutta oraz Katarzyny Kozyry.

Przekazanie prac do kolekcji jest formą wsparcia działań Fundacji, ale też gestem współtworzenia przestrzeni, w której widzialność i głos kobiet w sztuce są konsekwentnie wzmacniane — nie poprzez deklaracje, lecz poprzez realną obecność i długofalowe działania. Dziękujemy za zaufanie i za to, że jesteście częścią tej inicjatywy.

Katarzyna Kozyra
Prezeska FKK

Marek Zaliwski
Prezes FRIENDS
Przewodniczący Rady Nadzorczej FKK

FRIENDS 2025/2026

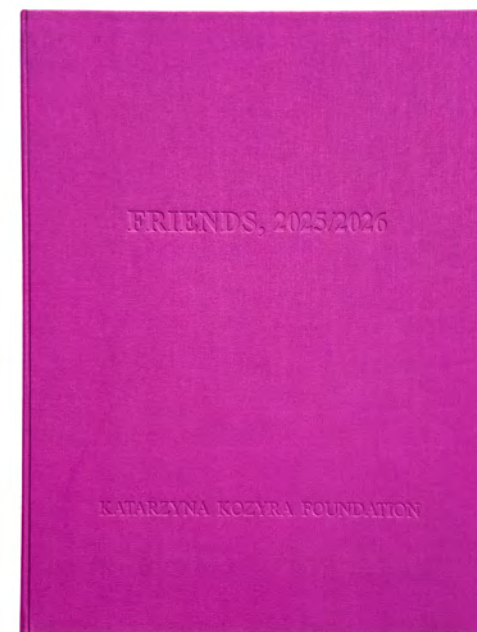
wypowiedź kuratorska

Purpura to kolor między władzą a dojrzałością, między ceremoniałem a ugruntowaniem. To ostatni z kolorów tęczowej flagi Gilberta Bakera — barwa, która zamyka i otwiera zarazem. W edycji FRIENDS 2025/2026 purpura nie jest dekoracją, lecz pytaniem: skąd mówimy, co pamiętamy i gdzie stoimy wobec rzeczywistości, która wciąż się przemieszcza. Tegoroczna edycja jest w całości zakorzeniona w Polsce — nie jako deklaracja tożsamości, ale jako świadomy wybór miejsca i momentu. Tworzą tu i teraz, w konkretnym kontekście społecznym i politycznym, który nie pozostaje bez wpływu na pracę. Queerowość nie jest tu tematem do omówienia — jest sposobem patrzenia, organizowania praktyki, bycia w przestrzeni. To kolekcja głosów, które niekoniecznie mówią to samo ani do siebie nawzajem — ale które razem tworzą polifonię niemożliwą do zredukowania do jednej tezy.

FRIENDS to program wsparcia Fundacji Katarzyny Kozyry oparty na corocznej kolekcji prac — i każda edycja jest osobnym zdaniem w długiej rozmowie o tym, czym sztuka krytyczna jest i być powinna. Spotykają się tu różne języki i różne skale — od intymnego obrazu po interwencję w przestrzeni publicznej, od pojedynczego ciała po zbiorową pamięć. To rozmowa, która trwa. Szczególnie wtedy, gdy jest niewygodna.

Malwina Bątruk
Dyrektorka

ZESPÓŁ I RADA FUNDACJI KATARZYNY KOZYRY

FUNDACJA KATARZYNY KOZYRY

Fundacja Katarzyny Kozyry powstała w czerwcu 2012 roku w Warszawie. Głównym celem Fundacji jest wspieranie działań na rzecz pożytku publicznego w obszarze kultury i sztuki. Bierzymy udział w poprawie rozwoju lokalnego oraz międzyregionalnego poprzez informowanie, kultywowanie i konsolidację potrzeb kulturalnych społeczeństwa. Nasze cele osiągamy poprzez szeroko pojęte działania ekspozycyjne, edukacyjne, archiwizacyjne, wydawnicze.

To, co nas wyróżnia na tle innych fundacji zajmujących się sztuką współczesną, to skupienie na wsparciu kobiet w obszarze kultury, których projekty mają ogromny wpływ nie tylko na sztukę, lecz także na społeczeństwo. Stawiamy na wielowymiarowe, interdyscyplinarne wydarzenia, które prowokują dynamiczną dyskusję w różnych środowiskach i poszerzają perspektywy. Ideą Fundacji jest prowadzenie dialogu, nawiązywanie relacji i przełamywanie stereotypów wypaczających sposób myślenia o sztuce. Czerpiąc z doświadczeń Katarzyny Kozyry, Fundacja rozpowszechnia jej idee, dokumentując i wspierając przeszłe artystki, a także samą Katarzynę.

FRIENDS WSPOMAGAJĄ

Aby dołączyć do programu FRIENDS Fundacji Katarzyny Kozyry, można przekazać darowiznę finansową. Państwa wsparcie pozwala nam realizować program wspierania artystek oraz rozwijać projekty artystyczne i badawcze. Organizujemy wystawy, projekty badawcze, rezydencje artystyczne, seminaria i wykłady, które tworzą przestrzeń dla refleksji nad współczesną sztuką i jej społecznym kontekstem.

W ciągu ostatnich dwóch lat udało nam się zrealizować szereg ważnych inicjatyw:

- W styczniu **2026 roku** opublikowany został raport z badania przeprowadzonego przez interdyscyplinarny zespół przy Wydziale Socjologii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu pt. „**Marne szanse... SPRAWDZAM! Badanie na temat obecności kobiet na państwowych uczelniach artystycznych 2025**”. Badanie dotyczy problemu tzw. szklanego sufitu, na który napotykały kobiety w strukturach akademii artystycznych. Jego celem było porównanie i aktualizacja wyników raportu „Marne szanse na awanse?”, który w 2015 roku powstał na zlecenie Fundacji Katarzyny Kozyry.
- Zrealizowaliśmy pierwszy etap digitalizacji **archiwum Katarzyny Kozyry**. Obejmował on rekonstrukcję materiałów wideo, digitalizację fotografii, dokumentów oraz innych zbiorów artystycznych — w tym niepublikowanych wcześniej szkiców artystki — a także prace konserwatorskie. Jednym z kluczowych elementów projektu była rekonstrukcja materiałów wideo do prac takich jak „Święto Wiosny”.
- Rozwinęliśmy projekt **Przeciw(stawanie)**. Program „*Przeciw(stawanie). Pękająca cisza ciałem*” to nowa odsłona inicjatywy wspierającej młode artystki oraz budującej współpracę między mniejszymi ośrodkami kultury a warszawską sceną artystyczną.
- Kontynuowaliśmy rozwój międzynarodowego projektu **Secondary Archive** — platformy gromadzącej głosy artystek z Europy Środkowo-Wschodniej i regionów sąsiednich. W marcu **2024 roku** archiwum wzbogaciło się o nowe wypowiedzi artystek z Bośni i Hercegowiny, Czarnogóry, Macedonii Północnej, Albanii, Czech, Węgier, Kosowa, Polski, Serbii i Słowacji. Obecnie platforma obejmuje już **ponad 600 głosów artystek z regionu**.
- W grudniu **2025 roku** zainaugurowaliśmy sekcję **Video Archive** na platformie secondaryarchive.org, rozwijaną jako archiwum materiałów audiowizualnych związanych z projektem. Znajdują się w niej dokumentacje wydarzeń, konferencje oraz panele dyskusyjne, a w najbliższym czasie sekcja zostanie rozszerzona także o **video statements** artystek.

FRIENDS, KOLEKCJA 2025/26

Tegoroczna edycja to wyjątkowe połączenie różnych form artystycznego wyrazu. W kolekcji znajdują się prace w trzech kategoriach: fotografie, kadry wideo oraz prace malarskie wydrukowane techniką serigrafii.

Drukowane w limitowanych nakładach 20 egzemplarzy, ca. A4 (210 x 297mm) na papierze Hahnemühle 300 x 400mm, prace są sygnowane ołówkiem przez artystów i numerowane: cyframi arabskimi w 14 zestawach pełnej kolekcji oraz po 6 egzemplarzy w numeracji rzymskiej, które można wybrać indywidualnie.

Serdecznie dziękujemy uczestniczącym artystkom za ich wkład, który jest przykładem koleżeństwa oraz siostrzeństwa wśród kobiet z naszego regionu, które fundacja także pragnie manifestować i uosabiać w każdym swoim kolejnym przedsięwzięciu.

- Jako dowód wdzięczności za darowiznę pieniężną w wysokości 2 300 PLN (EUR 550) lub więcej proponujemy do wyboru jedną z prezentowanych poniżej prac drukowanych cyfrowo.
- Za darowiznę w wysokości 2 500 PLN (EUR 600) lub więcej otrzymasz sitodruk z kolekcji.
- Za darowiznę w wysokości 3 200 PLN (EUR 750) lub więcej proponujemy wybrany dyptyk z kolekcji.
- Za darowiznę w wysokości 4 700 PLN (EUR 1 100) lub więcej otrzymasz tryptyk z kolekcji.
- Za darowiznę w wysokości 6 800 PLN (EUR 1 600) lub więcej otrzymasz pentaptyk z kolekcji.
- Za darowiznę w wysokości 26 200 PLN (EUR 6 100) proponujemy całą kolekcję składającą się z 25 wydruków prac 14 artystów oraz dodatkowo osobisty dowód wdzięczności od Katarzyny Kozyry

Aby korzystać z przywilejów grupy FRIENDS, dołącz do programu, wpłacając od 400 PLN. Za darowiznę od 1000 PLN możesz wybrać pracę spośród prac Katarzyny Kozyry zarówno z bieżącej kolekcji, jak i z dostępnych prac z poprzednich edycji.

Alicja Żebrowska

ur. 1956, Zakopane

Od 1978-1981 studia w Instytucie Artystycznym Uniwersytetu im. Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Dyplom w zakresie rzeźby w 1981 roku.

W latach 1989-1992 studia podyplomowe w pracowni prof. Wander Bertoniego w Wyższej Szkole Sztuk Stosowanych w Wiedniu, oraz wolny słuchacz w Akademii Sztuk Pięknych w Wiedniu. W 1992 post-dyplom w pracowni prof. Wander Bertoniego.

Od 1993 do 1996 współpraca z galerią Zderzak w Krakowie. Od 1996 do 2006 członek Stowarzyszenia Artystycznego Fort Sztuki w Krakowie. Od 2008 roku współpraca z Galerią Nova w Krakowie. Od 2010 do 2012 współpracowała z galerią Lokal_30 w Warszawie.

Mieszka i pracuje w Zakopanem.

fot. Jan Jurczak

KATARZYNA KOZYRA FOUNDATION

Narodziny Barbie

- Grzech Pierworodny
- Domniemany Projekt Rzeczywistości Wirtualnej

Narodziny Barbie to cykl fotografii Alicji Żebrowskiej związany z pracą wideo Grzech pierworodny, przedstawiającą sceny różnych doświadczeń seksualnych, przeplatane ujęciami pochwy podczas zabiegu borowinowego oraz przypominającą oko, w których źrenicę zastępuje guzik. Fotografie artystki stanowią dopełnienie tego projektu, zestawiając kulturowy stereotyp kobiecości reprezentowany przez lalkę Barbie z rzeczywistym obrazem kobiecego ciała. To dosadne porównanie, w połączeniu z tytułem Grzech pierworodny, tworzy kontrast pomiędzy ideologicznymi wizerunkami kobiecości, kształtowanymi przez kulturę, religię i media, a naturalnością ciała. Fotografia ukazuje, w jaki sposób społeczeństwo kreuje wyobrażenia rzeczywistości, które z czasem zaczynają funkcjonować jako jej alternatywne wersje, często pozostające w sprzeczności z jej rzeczywistym kształtem.

Cezary Bodzianowski

ur. 1966, Szczecin

Artysta wizualny, performer. Studiował w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie (1988–1990) oraz w Królewskiej Akademii Sztuk Pięknych w Antwerpii (1990–1994). Laureat „Paszportu Polityki” (2004), nominowany do nagrody „Spojrzenia” (2003), wcześniej uhonorowany nagrodą Pegaza (2001). Autor licznych efemerycznych działań artystycznych i performansów sytuacyjnych, realizowanych w przestrzeni publicznej i instytucjach sztuki w Polsce i za granicą. Jego prace polegają na subtelnych, często humorystycznych interwencjach w codzienność, nierzadko z udziałem przypadkowych widzów. Mieszka i pracuje w Łodzi.

24 kwietnia 2025 roku Cezary Bodzianowski pojawił się w parku Widzewskim w Łodzi przy nieczynnej jeszcze fontannie. W słomkowym kapeluszu, z gumowym węzem w dłoni, spokojnie zaczął napełniać jej misę wodą. „Odwróciłem kolej rzeczy. Zwykle z misy fontanny wylewa się woda, a ja za pomocą węża sprawiłem, że woda wlewała się do misy fontanny” — wyjaśnił artysta. Pozornie błahe i ciche działanie odsłania charakterystyczny dla Bodzianowskiego gest: minimalna interwencja w logikę przestrzeni miejskiej, wyprzedzenie biegu wypadków, subtelne odwrócenie porządku rzeczy.

Ewa Kuryluk

ur. 1946, Kraków

Artystka awangardowej instalacji tekstylnej i sztuki powietrza, malarka i fotografka, pisarka i poetka. Inspiruje się autobiografią i figuracją, cieniem, śladem i lustrem, mitem dziewczyny z Koryntu i legendą Weroniki, poezją i podróżą. Artystka jest znana z 43 wystaw solo i ponad 60 wystaw zbiorowych, z katalogów i książek. Jej prace znajdują się w zbiorach publicznych i prywatnych w Europie i USA; w Muzeach Narodowych Warszawy, Krakowa, Poznania, Wrocławia i w Muzeum Sztuki w Łodzi.

Zwielokrotnianie własnego wizerunku to częsty zabieg, którego Ewa Kuryluk używała w swojej twórczości malarskiej w latach 70. Reprodukacja przedstawia autoportret artystki, która ukazuje siebie raz w towarzystwie psa, a raz podczas jazdy na rowerze. Podwojenie postaci tworzy wrażenie równoległego istnienia kilku momentów i perspektyw. Jednocześnie artystka wychodzi poza ramy przedstawionej sceny, traktując obraz jako zapis wspomnień, lecz także jako kreację, w której rzeczywistość zostaje poddana przekształceniom. Pamięć i codzienność stają się materiałem artystycznym, za pomocą którego Kuryluk przygląda się samej sobie i własnemu wizerunkowi utrwaloneму we wspomnieniach.

Cień roweru

1976, akryl i kolaż na płótnie / 2026, sitodruk

KATARZYNA KOZYRA FOUNDATION

Filipka Rutkowska

ur. 1991, Katowice

Performerka, historyczka sztuki i aktorka. Jej prace były prezentowane m.in. na Gothenburg Biennale, w Fundacji Galerii Foksal, Ongoing Art Center w Tokio, PAR / Casa Belgrado w Buenos Aires oraz w Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie. Stypendystka Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz m.st. Warszawy. W 2026 roku w czerwcu nakładem Hela Press ukazała się jej książka *Gender Is Over*, a w kwietniu w Galerii Studio odbyła się jej pierwsza wystawa instytucjonalna.

fot. Sisi Cecylia

KATARZYNA KOZYRA FOUNDATION

W twórczości Filipki Rutkowskiej ciało i ubranie stają się narzędziami konstruowania tożsamości. Prezentowana praca zestawia fotograficzny wizerunek kobiety z czasopisma oraz jego rysunkową „parodię”. Kobieta zostaje sprowadzona do zestawu wizualnych cech: sukienki, długich nóg, talii, fryzury i określonej pozy. Fotografie znajdujące się pomiędzy nimi są znacznie bardziej złożone. Pokazują konkretne ciało, ale jednocześnie również ono przedstawione jest poprzez określoną stylizację i pozę. W efekcie ani fotografia, ani rysunek nie są neutralnym przedstawieniem kobiety.

Iza Tarasewicz

ur. 1981, Białystok

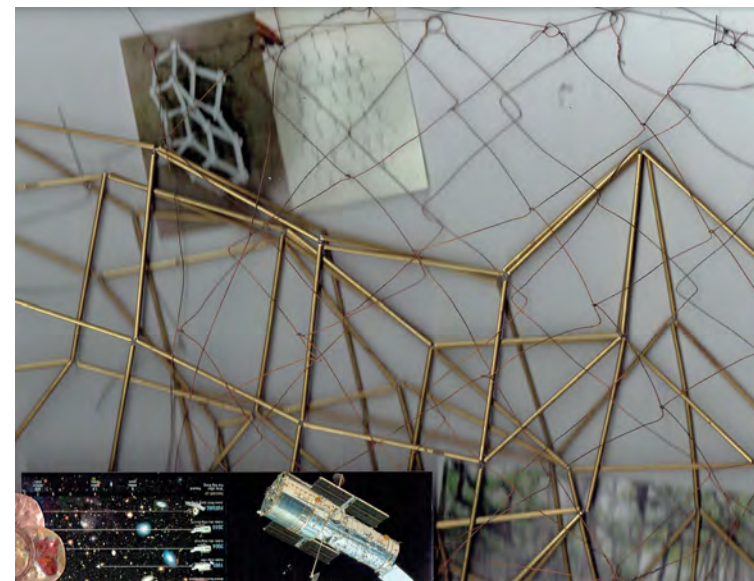
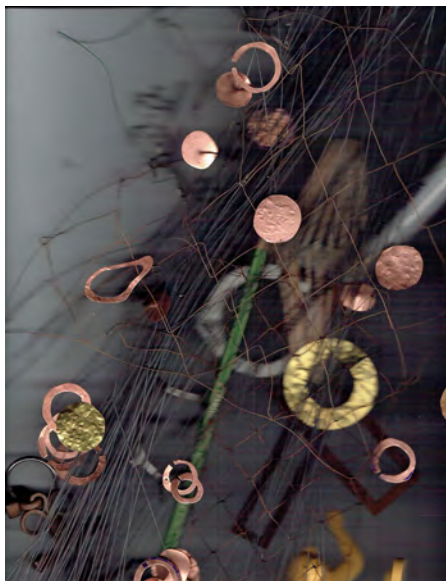
Polska artystka wizualna, rzeźbiarka i autorka instalacji oraz performansów. Absolwentka Wydziału Rzeźby i Działań Przestrzennych Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu (2008). W swojej praktyce artystycznej eksploruje relacje między naturą, kulturą a nauką, analizując krajobrazy, praktyki rolnicze oraz struktury społeczne pod kątem wpływu modernizmu i ingerencji człowieka w środowisko. Twórczość Tarasewicz charakteryzuje się budowaniem modułowych, mobilnych i rekonfigurowalnych systemów wystawienniczych. Jej prace, określane mianem „figur myśli”, stanowią materialną transpozycję abstrakcyjnych wykresów i diagramów.

Inspiracje czerpie z tak odległych pól, jak antyczny atomizm, współczesna fizyka kwantowa oraz teoria chaosu. Wykorzystując surowe materiały organiczne i nieorganiczne, artystka tworzy obiekty, które funkcjonują jako systemy przepływu energii, łącząc skromny funkcjonalizm z formalną logiką świata przyrody.

Artystka zyskała znaczące uznanie międzynarodowe, uczestnicząc w kluczowych przeglądach sztuki współczesnej, m.in. 32. Biennale de São Paulo (2016), 11. Biennale w Gwangju (2016) oraz 40. EVA International w Limerick (2023). W 2018 roku, we współpracy z grupą Centrala, reprezentowała Polskę na 16. Międzynarodowej Wystawie Architektury w Wenecji projektem Amplifying Nature. Jest laureatką prestiżowych wyróżnień: nagrody Spojrzenia 2015 (Fundacja Deutsche Bank i Zachęta – Narodowa Galeria Sztuki) oraz Bayerischen Kunstförderpreise 2019 w dziedzinie sztuk pięknych. W 2013 roku została nominowana do Paszportu „Polityki”. W grudniu 2026 roku Iza Tarasewicz zaprezentowała wystawę indywidualną w Secesji w Wiedniu, a w 2027 roku weźmie udział w prestiżowym Skulptur Projekte Münster w Niemczech. Mieszka i pracuje w Kolonii Koplany.

fot. Aleksandra Modrzejewska

KATARZYNA KOZYRA FOUNDATION

ШТО ГЭТА ЗА ШЭПТЫ? / WHAT WHISPERS ARE THESE?

Tytuł pracy pochodzi od Walta Whitmana, który opisywał nowoczesne sieci komunikacji jako „chór szeptów” — spontaniczny, oddolny szum, nierozłączny od przekazywanej informacji. U Izy Tarasewicz ten szepot nabiera dodatkowego wymiaru: pierwsza część tytułu zapisana jest po białorusku — w języku tłumionym przez reżim Łukaszenki, języku oporu i codziennej egzystencji pogranicza, blisko którego artystka mieszka i pracuje. Tarasewicz, kształtując sieci z metalu, prętów, splecionych struktur, bada to, jak systemy — społeczne, biologiczne, fizyczne — wylaniają z siebie turbulencje i wielość. Szepot nie jest zakłóceniem. Jest fundamentem.

Izabella Gustowska

ur. 1948, Poznań

Profesor Uniwersytetu Artystycznego im. Magdaleny Abakanowicz w Poznaniu, prowadzi Pracownię Filmu Eksperymentalnego I na Wydziale Filmu Eksperymentalnego. Działała w grupie Od Nowa, współprowadziła, razem z Krystyną Piotrowską, galerię ON. Wzięła udział m.in. w Biennale w Sao Paulo (1983, 1987) i Biennale w Wenecji (1988), „Gender Check” Museum Moderner Kunst Stiftung Ludwig Wien (2010) i w wielu innych międzynarodowych wystawach w kraju i za granicą.

Jej prace znajdują się w znaczących muzeach i kolekcjach w kraju i za granicą, na przykład w Muzeach Narodowych we Wrocławiu, Warszawie, Poznaniu, w Kolekcji Zachęta Warszawa, Centrum Sztuki Współczesnej Warszawa, Museum of Modern Art w Nowym Jorku czy w prywatnej kolekcji Grażyny Kulczyk w Muzeum Susch.

fot. Michał Sita

KATARZYNA KOZYRA FOUNDATION

Względne cechy podobieństwa 5

1980, autooffset / 2026, druk cyfrowy

Seria Względne cechy podobieństwa to jeden z kluczowych cykli w twórczości Izabelli Gustowskiej — artystki, która jako jedna z pierwszych w Polsce budowała język feministycznej sztuki. Prace z tego cyklu, realizowane od 1979 roku, powstawały w technice autooffsetu: łącząc fotografię z drukiem offsetowym, Gustowska wypracowała własną metodę materializowania obrazu, nadając mu fizyczną, graficzną formę. Pytanie o podobieństwo — między postaciami, twarzami, ciałami, rolami — staje się tu pytaniem o tożsamość: co w nas stałe, co zmienne, gdzie przebiega granica między „ja” a jego odbiciem. Praca powstała w 1980 roku, w czasie intensywnych przemian społecznych w Polsce, i nosi na sobie ślad tamtego momentu — napiętego, przełomowego, pełnego pytań o podmiotowość.

KATARZYNA KOZYRA FOUNDATION

Karol Radziszewski

ur. 1980, Białystok

Artysta multidyscyplinarny, tworzący filmy, malarstwo, fotografię, instalacje i projekty wydawnicze. Jego praktyka, oparta na pracy z archiwami, bada historię osób queer w Europie Środkowo-Wschodniej oraz sposoby jej uwidaczniania. Od 2005 roku wydaje DIK Fagazine, a w 2015 założył Queer Archives Institute. Laureat Paszportu „Polityki”.

Jego prace prezentowano m.in. w Moderna Museet w Sztokholmie, Centre Pompidou i Palais de Tokyo w Paryżu, New Museum w Nowym Jorku, Whitechapel Gallery w Londynie, Kunsthalle Wien, Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie oraz Muzeum Sztuki w Łodzi.

fot. Kuba Dąbrowski

KATARZYNA KOZYRA FOUNDATION

W projekcie Fag Fighters Karol Radziszewski podejmuje temat queerowej tożsamości, przemocy oraz społecznych mechanizmów wykluczenia. Artysta kreuje fikcyjną grupę, której estetyka nawiązuje do wizualnego języka subkultur, ikonografii gangów i kultury popularnej. Charakterystyczne różowe kominiarki stanowią celowe zestawienie symboliki queerowej z wizerunkiem siły i konfrontacji, podważając utrwalone stereotypy dotyczące męskości i homoseksualności. Poprzez strategię prowokacji i zawłaszczenia estetyki przemocy Radziszewski odwraca relację między oprawcą a ofiarą, tworząc alternatywną wizję queerowej podmiotowości. Fotografia pełni tu funkcję narzędzia kreowania fikcyjnej rzeczywistości, w której kwestie widzialności, tożsamości i oporu wobec norm społecznych stają się centralnym elementem narracji.

Fag Fighters

2025, fotografia / 2026, druk cyfrowy

KATARZYNA KOZYRA FOUNDATION

Katarzyna Górna

ur. 1968, Warszawa

Absolwentka pracowni rzeźby Grzegorza Kowalskiego na warszawskiej ASP. W 2019 otrzymała tytuł doktory sztuki (Akademia Sztuki w Szczecinie, wydział Malarstwa i Nowych Mediów). 2019 Laureatka Nagrody Artystycznej im. Marii Anto i Elsy von Freytag. 2021 Laureata konkursu im. Ludwika z Lindów Góreckiej (przyznanej przez Zachęta - Narodowa Galeria Sztuki). W 2025 odznaczona medalem Zasłużona Kulturze Gloria Artis. Prace Katarzyny Górnej znajdują się w najważniejszych kolekcjach instytucji publicznych, jak i u prywatnych kolekcjonerów.

Katarzyna Górna to jedna z ważniejszych przedstawicielek polskiej sztuki krytycznej, nurtu komentującego polską rzeczywistość transformacyjną lat 90. XX wieku oraz symboliczny porządek społeczny i polityczny z punktu widzenia kobiet. We wczesnym dorobku artystycznym o wyraźnym rysie feministycznym widoczne jest przechodzenie od badania obszaru kulturowych symboli do postawy bardziej sprecyzowanej, walczącej, postulatywnej. "Spojrzenie kobiece" dochodzi do głosu nie tylko jako refleksja nad pozycją własnej płci, ale także dekonstrukcja dominującego patriarchalnego porządku. W ostatnich pracach Górnej widać przede wszystkim wątki ekologiczne, wpływu ludzi na ekosystem planety. Artystka pyta o strategię przetrwania, porusza zagadnienia społecznych zmian na rzecz ochrony zasobów naturalnych i szukania nieoczywistych sojuszników takich np. jak grzyby.

Katarzyna Górna podejmuje problem konstruowania kobiecej tożsamości oraz kulturowych mechanizmów kreowania wizerunku. Odwołując się do ikonicznego przedstawienia Marilyn Monroe, artystka analizuje relację między jednostkową tożsamością a medialnym wzorcem kobiecości. Fotografia staje się narzędziem krytycznej refleksji nad reprezentacją płci, kanonami piękna i procesem reprodukcji kulturowych stereotypów. Górna zwraca uwagę na sztuczność i konwencjonalność wizerunku, ujawniając, w jakim stopniu tożsamość wizualna jest kształtowana przez społeczne oczekiwania oraz mechanizmy kultury popularnej. Praca skłania do namysłu nad granicą między autentycznością a kreacją oraz nad wpływem medialnych ikon na współczesne rozumienie kobiecości.

Marilyn, (oni/one)

2004, fotografia / 2026, druk cyfrowy

KATARZYNA KOZYRA FOUNDATION

Konrad Smoleński

ur. 1977, Kalisz

Artysta wizualny i dźwiękowy, performer i kurator, obecnie działający w Warszawie. Absolwent Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu. Współtworzył m.in. grupy Penerstwo, Kot i BNNT. Reprezentował Polskę na 55. Biennale Sztuki w Wenecji w 2013 roku. Jest laureatem nagrody Spojrzenia (2011). Jego prace znajdują się w kolekcjach m.in. Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie, Muzeum Sztuki w Łodzi oraz Zachęty – Narodowej Galerii Sztuki. Od 2022 roku prowadzi mobilną Galerię Vanish oraz Fundację Kraina.

fot. Karolina Wojtas

KATARZYNA KOZYRA FOUNDATION

Remnant Phonon (BNNT mask)

Konrad Smoleński w swoich projektach zestawia elementy performansu, wideo oraz instalacji. Jednym z głównych tematów prac artysty jest dźwięk, jego fizyczne właściwości oraz energia, którą emituje. Fotografia przedstawia część projektu BNNT, w ramach którego wraz z Danielem Szwedem artyści występują w maskach lub kominarkach, a Konrad Smoleński gra na skonstruowanym przez siebie elemencie o kształcie pocisku bądź rakiety. „Sound bombing” to określenie, którego artyści używają do opisanego swojego działania, będącego rodzajem ataku na przestrzeń publiczną poprzez wytwarzany przez nich dźwięk. W ten sposób Smoleński traktuje dźwięk nie jako abstrakcyjne pojęcie, lecz jako siłę, która pozostawia ślad w przestrzeni. Maski natomiast nie są jedynie elementem pozwalającym ukryć tożsamość. Na fotografii funkcjonują jako zapis performansu, a poprzez swoje uwidocznione zniekształcenia w materiale odzwierciedla fizyczność dźwięku zawartego w projektach Smoleńskiego i Szweda.

Małgorzata Mirga-Tas

ur. 1978, Zakopane

Twórczość romskiej artystki, edukatorki i aktywistki Małgorzaty Mirgi-Tas podważa antyromskie stereotypy i przyczynia się do budowania afirmatywnego, autodefiniującego się języka wizualnego romskiej tożsamości. Poprzez swoją praktykę artystka tworzy kontrnarrację wobec długiej historii błędnych przedstawień i wykluczenia, ukazując życie Romów oraz ich relacje jako obszary odradzania się i twórczej ekspresji.

Jej charakterystyczne kolaże tekstylne powstają z bogato wzorzystych tkanin zebranych od rodziny, przyjaciół i ze sklepów z używaną odzieżą. Materiały te, już naznaczone osobistymi historiami, stają się „mikroświatami” pamięci i doświadczeń, splecionymi w zbiorowe portrety łączące narracje prywatne i wspólnotowe. Przedstawiane często codzienne sceny — chwile domowej intymności, sąsiedzkie spotkania czy międzypokoleniowe rozmowy — przegradzają się w pełne życia celebracje romskiego świata.

Reinterpretując medium tkaniny, tradycyjnie kojarzone z pracą kobiet, Mirga-Tas lokuje swoją praktykę w ramach feminizmu mniejszościowego. Jej sztuka oddaje hołd sile i sprawczości romskich kobiet, jednocześnie uznając kulturowe korzenie artystki oraz złożoność relacji płciowych zarówno w społecznościach romskich, jak i nieromskich. Odwołując się do kobiecego rzemiosła, artystka odzyskuje rękodzieło jako formę politycznej ekspresji i kulturowej ciągłości.

Mirga-Tas przekształca to, co osobiste, w polityczne: zszywane tkaniny stają się metaforami naprawy, więzi i troski, a sam akt szycia — gestem oporu wobec niewidzialności. Jej barwne prace oferują rzadką możliwość zobaczenia Romów na ich własnych warunkach — jako współczesnej społeczności o głębokiej historii i bogatej kulturze.

W 2022 roku Mirga-Tas reprezentowała Polskę na 59. Biennale Sztuki w Wenecji, stając się pierwszą romską artystką w historii, która reprezentowała jakiegokolwiek kraj na Biennale. Ukończyła Wydział Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie (2004).

Jej prace są szeroko prezentowane na wystawach indywidualnych i zbiorowych, m.in. w Kunsthall Charlottenborg (2026), Kunstmuseum Wolfsburg (2025–2026), Kunsthau Bregenz (2025), Kunstmuseum Luzern (2025), Tate St Ives (2024–2025), Bonnefanten Museum (2024), Centro Andaluz de Arte Contemporáneo (2023–2024), Kortrijk Triennial (2024), Barbican Centre (2023), Brücke Museum (2023), 14. Biennale w Gwangju (2023), Göteborgs Konsthall (2023), documenta fifteen (2022), Międzynarodowym Centrum Kultury w Krakowie (2022), Guangzhou Triennale (2022), 11. Biennale w Berlinie (2020), Art Encounters Biennale w Timișoarze (2019, 2021), 3. Autostrada Biennale w Prisztinie (2021) oraz w Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie (2020).

Romani Kali Daj Pasie Jag (Romani Madonna by the Campfire)

2025, tkanina, akryl na płótnie / 2026, sitodruk

Małgorzata Mirga-Tas podejmuje temat romskiej tożsamości, pamięci rodzinnej oraz reprezentacji kobiecości. Artystka wykorzystuje technikę kolażu tekstylnego, łącząc fragmenty tkanin z malarstwem, aby stworzyć przedstawienie matki z dzieckiem, inspirowane historią sztuki i tradycyjną ikonografią maryjną. Zestawienie współczesnego doświadczenia romskich kobiet z historycznymi sposobami przedstawiania macierzyństwa pozwala artystce zakwestionować stereotypowe reprezentacje społeczności romskiej. Wykorzystane materiały, często związane z osobistą i rodzinną historią, nadają pracy wymiar intymny i wspólnotowy. Dzieło staje się afirmacją romskiej kultury oraz próbą odzyskania kontroli nad sposobem jej przedstawiania w sztuce.

KATARZYNA KOZYRA FOUNDATION

Maurycy Gomulicki

ur. 1969, Warszawa

Artysta, projektant, fotograf, kolekcjoner i antropolog kultury popularnej. Ukończył Wydział Grafiki warszawskiej ASP. Studia kontynuował w Barcelonie, Mediolanie oraz Meksyku. Hedonista konsekwentnie propagujący Kulturę Rozkoszy. Jego prace prezentowane były na szeregu wystaw w kraju i za granicą od początku lat 90. Szerokiej publiczności dał się poznać dzięki przewrotnemu, multidyscyplinarnemu projektowi Pink Not Dead! (2006). Intensywny kolor, eksplorowany tak w swoim potencjale witalnym jak w wymiarze socjo-kulturowym, jest istotnym elementem w jego twórczości. Zrealizował szereg obiektów w przestrzeni publicznej. Mieszka i pracuje pomiędzy Polską a Meksykiem. Związany z warszawską galerią Leto.

fot. Agata Wrońska

KATARZYNA KOZYRA FOUNDATION

Black Spring, z serii Mimicry

2025, fotografia barwna / 2026, druk cyfrowy

Zdjęcie będące częścią otwartego cyklu eksplorującego fantomy kobiecości, fuzji pomiędzy projektami Wild Life i Neo Folk. Mimikra oscylująca tym razem na granicy czerni, co dla Bojownika Koloru i Samozwańczego Ambasadora Raju nie jest oczywiste, choć jak widać rozkosz swobodnie oswaja mrok.

KATARZYNA KOZYRA FOUNDATION

Rafał Bujnowski

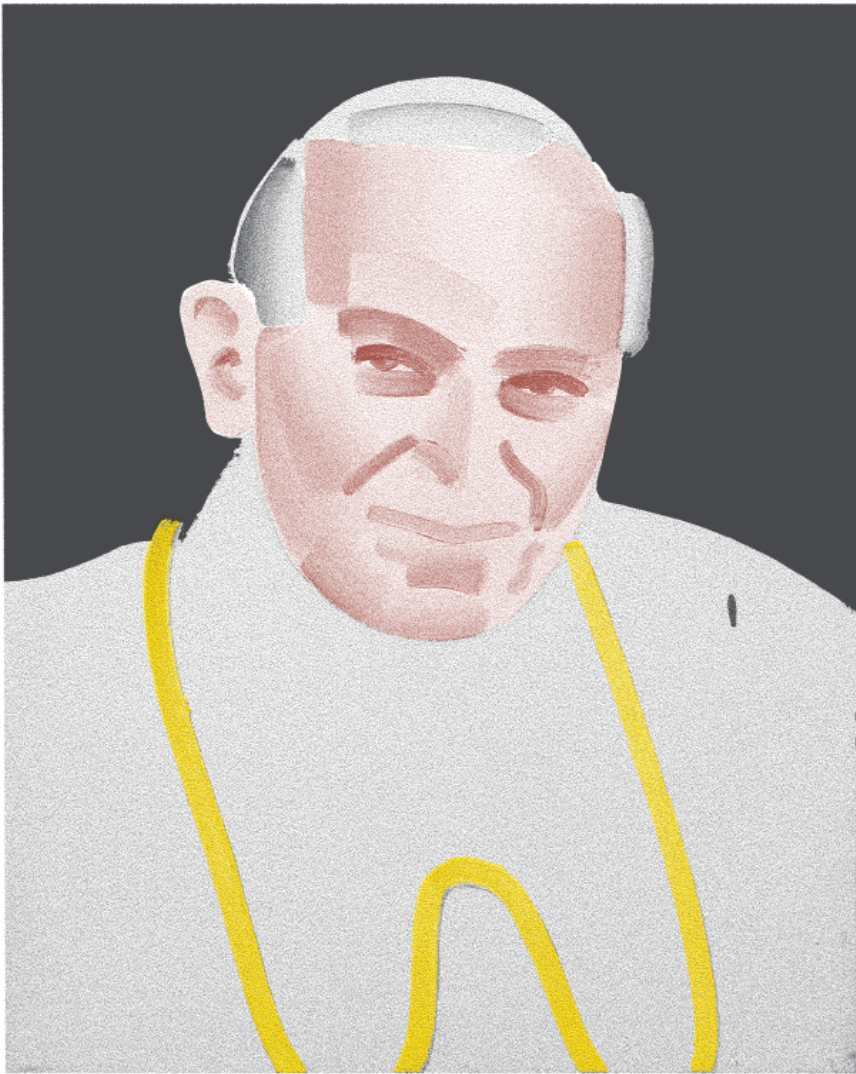

ur. 1974, Wadowice

Malarz, grafik, autor filmów wideo, instalacji i akcji artystycznych. Studiował architekturę na Politechnice Krakowskiej (1993–1995) oraz grafikę na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie (1995–2000). Zajmuje się malarstwem, rysunkiem, fotografią i relacjami pomiędzy tymi mediami. Tworzy instalacje, sztukę video i obiekty w przestrzeni publicznej, organizuje akcje artystyczne. Był współtwórcą Grupy Ładnie (1995–2001), założycielem Galerii Otwartej, jest jednym z fundatorów Fundacji Dzielna. Medium malarstwa pozostaje najważniejszym środkiem wyrazu, a także obszarem analizy i konceptualnych eksperymentów artysty. Obrazy, często malowane w cyklach, charakteryzuje skrajny minimalizm, balansowanie na granicy abstrakcji i przedstawienia, przewrotność i ironia; jednocześnie są gęste od odniesień historycznych i kulturowych. Jego prace znajdują się w zbiorach najważniejszych instytucji publicznych i prywatnych w Polsce i za granicą.

fot. Paweł Gardynik

KATARZYNA KOZYRA FOUNDATION

Sitodruk/2026, Olej na płótnie/2002

2002, olej na płótnie / 2026, sitodruk

Rafał Bujnowski od początku swojej praktyki zajmuje się kwestią oryginału, kopii i wartości obrazu. Wizerunek papieża — jeden z najbardziej rozpoznawalnych i masowo reprodukowanych obrazów ikonicznych w Polsce — stał się dla artysty punktem wyjścia do refleksji nad mechanizmami, które decydują o tym, co oglądamy i dlaczego. Sitodruk z 2026 roku powstał na podstawie obrazu olejnego z 2002 roku: technika druku, redukująca całą złożoność malarską do trzech kolorów, jest tu nie tylko wyborem formalnym, ale gestem znaczącym — mechaniczna reprodukcja ujawnia to, co w oryginale było ukryte.

KATARZYNA KOZYRA FOUNDATION

Wilhelm Sasnal

ur. 1972, Tarnów

Mieszka i pracuje w Krakowie. Malarz, rysownik, filmowiec, twórca komiksów. Jego prace były prezentowane na wielu wystawach indywidualnych i grupowych: Stedelijk Museum w Amsterdamie (2024), Polin Muzeum Historii Żydów Polskich w Warszawie (2021), Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie (2019), Kistefos-Museet w Oslo (2018), 31 Bial de São Paulo (2014), Haus Der Kunst w Monachium (2012), Whitechapel Gallery w Londynie (2011/12), K21 w Düsseldorfie (2009), 55th Carnegie International (Carnegie Museum of Art, Pittsburgh, 2008), Zachęta Narodowa Galeria Sztuki w Warszawie (2007), Van Abbemuseum w Eindhoven (2006), Kunsthalle Zürich w Zürichu (2003). Związany z Fundacją Galerii Foksal Warszawa, Sadie Coles HQ Londyn oraz Anton Kern Gallery Nowy York. W 2006 roku otrzymał Nagrodę Vincenta van Gogha w Bonnefanten museum w Maastricht.

Równolegle z malarstwem rozwija drugi ważny nurt swojej twórczości: filmy krótko- i pełnometrażowe. Tworzy je często w duecie z żoną Anką Sasnal. W ostatnich latach powstało siedem filmów pełnometrażowych: „Świniopas” (2008), „Z daleka widok jest piękny” (2011), „Aleksander” (2013), „Huba” (2013), „Słońce, to słońce mnie oślepiło” (2016), „Nie zgubiliśmy drogi” (2022) oraz „Człowiek do wszystkiego” (2025). Większość powstaje na taśmie filmowej 8 lub 16 mm.

fot. Paweł Gardynik

KATARZYNA KOZYRA FOUNDATION

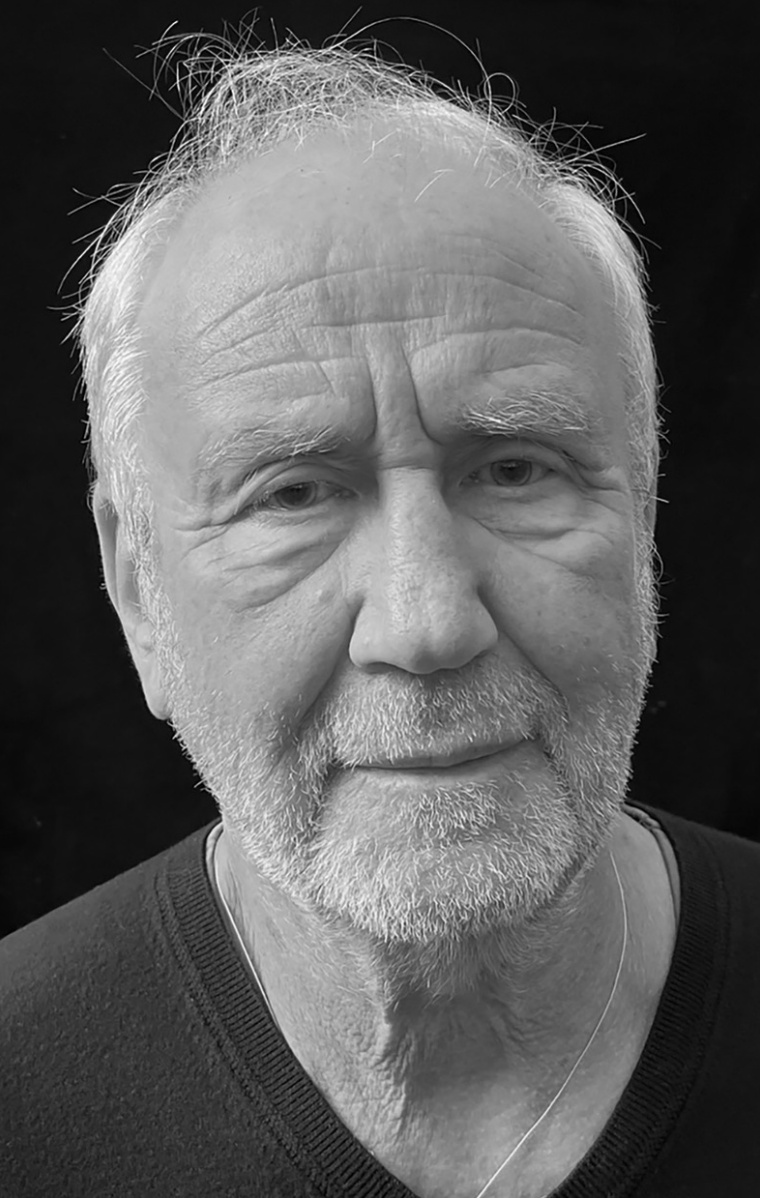
Obraz olejny Wilhelma Sasna to część grupy prac, w których artysta przedstawia swoją rodzinę: żonę Ankę oraz córkę Ritę, a często również syna Kacpra. Scena wydaje się niemal fotograficzna, a prywatny moment zostaje przekształcony w reprezentację. Pozornie zwyczajna scena może być odczytywana jako intymny zapis codzienności, dokument relacji rodzinnych czy refleksja nad macierzyństwem, a także jako przykład charakterystycznego dla Sasna przekształcania fotografii i prywatnych doświadczeń w malarstwo.

Anka i Rita

2023, olej na płótnie / 2026, sitodruk

KATARZYNA KOZYRA FOUNDATION

Wiktor Gutt

ur. 1949, Warszawa

Prof. Wiktor Gutt – artysta wizualny, twórca instalacji oraz działań sytuacyjnych. Współtworzący od końca lat 70 nurt sztuki efemerycznej w Polsce. Jego praktyka koncentruje się na relacjach między przestrzenią, działaniem i obecnością zaproszonych uczestników. Od początku swojej drogi artystycznej łączy refleksję konceptualną z aktywnością artystyczną.

W latach 1969–1974 studiował na Wydziale Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie w Pracowni Rzeźby prowadzonej przez prof. Jerzego Jarnuszkiewicza oraz prof. Oskara Hansena. W okresie studiów zetknął się z niezwykle silnym środowiskiem konceptualnym, które kształtowało wrażliwość całego pokolenia artystów. W latach 1972–1977 tworzył artystyczny duet z Waldemarem Raniszewskim. Ich wspólne działania fotograficzne i performatywne stały się jednym z ważnych nurtów polskiej neoawangardy tego czasu. Instalacja Kultura Niszcząca (1977) polegająca na zestawieniu dwóch zbiorów zdjęć – więźniów obozu w Auschwitz-Birkenau oraz przedstawicieli różnych kultur plemiennych. „Jest zimną diagnozą kultury naszego kręgu cywilizacyjnego, wyprzedzając o kilkanaście lat „sztukę krytyczną” lat 90. – Maryla Sitkowska. Od 1972 roku Wiktor Gutt realizuje wspólnotowe malowania ciała – praktykę, którą rozwija przez kolejne dekady, traktując ją jako formę rytuału, dialogu i uwolnienia osobistej ekspresji. Działania te były osadzone zarówno w kontekstach artystycznych, jak Rockowisko (1981), jak i politycznych, m.in. podczas strajku na Uniwersytecie Warszawskim tuż przed stanem wojennym.

Po 1989 roku twórczość Wiktora Gutt nabiera bardziej introspektywnego charakteru. W centrum jego zainteresowań znajdują się sytuacje graniczne – fizyczne, psychologiczne, komunikacyjne i etyczne. W pracy Jezus i Judasz (2004) fotografia obracająca się wokół własnej osi przedstawia biblijny pocałunek. Obrót w kierunku przeciwnym ruchom wskazówek zegara powoduje odwrócenie ról, to Jezus całuje Judasza. W 2008 powstał cykl fotograficzny Kobieta Freuda będący interpretacją kobiecej seksualności w doktrynie psychoanalitycznej. Tworzy również cykle fotograficzne i instalacyjne, takie jak m.in. Viva la Muerte (1985–2025), których wątek cielesności spotyka się z refleksją nad śmiercią i jej kulturowymi reprezentacjami. Jego monumentalna wystawa w Muzeum Narodowym Królikarnia pt Dzikość Dziecka, Kreacje Dziecięce - Malowanie Ciała (2008) była prezentacją kilkudziesięciu lat jego wspólnych kreacji z dziećmi. ASP wydała album z komentarzem autorskim z pełnym kalendarium. W latach 2010–2025 Wiktor Gutt tworzy oraz prezentuje swoje prace w kraju i za granicą, biorąc udział w wystawach, działaniach środowiskowych i projektach badawczych dotyczących sztuki awangardowej.

Kobieta Freuda

2025, fotografia barwna / 2026, druk cyfrowy

KATARZYNA KOZYRA FOUNDATION

Jednym z najbardziej kontrowersyjnych założeń teorii psychoanalitycznej Zygmunta Freuda jest koncepcja „zazdrości o penisa”, według której dziewczynka postrzega siebie jako pozbawioną istotnego atrybutu anatomicznego, przypisywanego chłopcu. Pojęcie to odnosi się nie tylko do różnic biologicznych, lecz także do ich symbolicznego znaczenia oraz nierówności między płciami.

W 2008 roku artysta podjął próbę zilustrowania tej koncepcji poprzez inscenizację z udziałem dwojga przyjaciół, których poprosił o odegranie sceny intymnej. Każdemu z modeli przypisał anatomiczne atrybuty płci przeciwnej: kobiecie fallusa, a mężczyźnie piersi i waginę. Całość została sfotografowana w studiu z wykorzystaniem lampy błyskowej oraz klasycznej techniki podwójnej ekspozycji, pozwalającej uchwycić ślady ruchu postaci.

Modele odegrali odwrócone role bez skrępowania, tworząc obraz, w którym kobieta wyposażona w męskie genitalia dominuje nad mężczyzną posiadającym kobiece atrybuty anatomiczne. Poprzez tę inscenizację artysta podejmuje refleksję nad symbolicznym znaczeniem płci, relacjami władzy oraz kulturowymi wyobrażeniami dotyczącymi męskości i kobiecości.

Katarzyna Kozyra

ur. 1963, Warszawa

Rzeźbiarka, fotografka, autorka performansów, filmów, instalacji wideo oraz akcji artystycznych. Absolwentka Wydziału Rzeźby warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych. W 1998 roku odbyła gościnne studia podyplomowe w Hochschule für Graphik und Buchkunst w Lipsku, w pracowni Nowych Mediów u prof. Helmuta Marka. Działania Kozyry przyczyniły się do powstania tzw. sztuki krytycznej, a także miały istotny wpływ na kształt współczesnej kultury, będąc nieraz punktem wyjścia do szerszej dyskusji.

Laureatka m.in. nagrody Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (Warszawa 2011) i Paszportu „Polityki” (Warszawa 1997). Stypendystka DAAD (Berlin 2003) oraz Fundacji Kościuszkowskiej (Nowy Jork 2000). W 1999 roku otrzymała honorowe wyróżnienie na 48. Biennale Sztuki w Wenecji za instalację wideo „Łaźnia męska” prezentowaną w Polskim Pawilonie. W 2011 roku uzyskała stopień doktora na warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych. W 2013 roku „Huffington Post” zaliczył Katarzynę Kozyrę do grona dziesięciu najważniejszych artystek nowego milenium. W 2014 roku została laureatką czwartej edycji Nagrody Filmowej Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej i Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie za pomysł filmu eksperymentalnego „Projekt X”.

Sztuka Katarzyny Kozyry od lat porusza opinię publiczną, często wywołując ostrą polemikę. Artystka konsekwentnie podważa panujące stereotypy i poddaje krytycznej rewizji dyskursy społeczno-polityczne. W swych pracach porusza się w obszarze kulturowych tabu oraz klisz zachowań zakodowanych w życiu codziennym. Formalnie Kozyrze najbliższa jest tzw. sztuka nowych mediów, jednak artystka posługuje się wieloma technikami, przez co ciężko jest zasufladkować jej twórczość. Do różnorodnego oeuvre Kozyry zaliczają się prace tak odmienne jak praca dyplomowa z 1993 roku – „Piramida zwierząt”, instalacja wideo „Święto wiosny”, czy szeroko zakrojony projekt z lat 2003-2008 „W sztuce marzenia stają się rzeczywistością”. Od 2012 roku artystka pracuje nad projektem realizowanym w Izraelu – „Szukając Jezusa” – w którym przyjmując pozycję badaczki, zadaje ważne pytania. Jest to praca o sposobach realizacji wiary, jej miejscu oraz roli jaką pełni w dzisiejszym świecie i wartościach, wokół których budujemy swoją rzeczywistość.

fot. Marianne Greber

KATARZYNA KOZYRA FOUNDATION

Olimpia (Niebieska) Revisited II

Katarzyna Kozyra powraca do motywu Olimpii, ponownie podejmując temat śmierci i przedstawienia ludzkiego ciała. W nowej pracy artystka ujmuje go jednak w innym tonie. Śmierć nie jest już szokiem ani oskarżeniem. Przychodzi z kwiatami, z czułością i odrobiną czarnego humoru. Teatralna, starannie zakomponowana inscenizacja podkreśla umowność przedstawienia, jednocześnie skłaniając do refleksji nad tym, w jaki sposób przedstawiamy śmiertelność i ciało oraz gdzie przebiega granica między tym, co żywe, a tym, co jedynie życie imituje.

2024, fotografia barwna / 2026, druk cyfrowy

KATARZYNA KOZYRA FOUNDATION

Specjalne podziękowania dla
Michała Jaworskiego
i zespołu Banda Printshop,
Kwiatka i Marty Kwiatek
z Kwiaciarni Grafiki oraz
Łukasza Jankowskiego
- Introligatornia (Poznań)

Fundacja Katarzyny Kozyry
ul. Bukowa 12
02-708 Warszawa
foundation@katarzynakozyra.pl

Dyrektorka Fundacji Katarzyny Kozyry:
Malwina Bątruk
malwina@katarzynakozyra.pl

Asystentka Katarzyny Kozyry:
Oliwia Wałęcka
oliwia@katarzynakozyra.pl

Koordynatorka Secondary Archive:
Weronika Pytka
weronika@katarzynakozyra.pl

KRS: 0000423059
NIP: 5213632117
REGON: 146161069

ING Bank Śląski:
[przelew w PLN] PL 77 1050 1025 1000 0090 9627 8172
[przelew w EUR] PL 20 1050 1025 1000 0090 8001 1522

W tytule przelewu proszę wpisać:
FRIENDS, program wsparcia Fundacji Katarzyny Kozyry

ING Bank Śląski S.A.
ul. Sokolska 34 40-086 Katowice

Kolekcja FRIENDS, 2025/2026
kuratorka: Malwina Bątruk
projekt i skład katalogu: Joanna Smogorzewska